

Елисавета Багряна
Като дете, което...

Като дете, което са от бащиния дом изтръгнали
и някъде средпът оставили без грижа и защита,
така и аз останах по света самичка да се скитам.
Ще се помоля, сълзите си ще изтрия и ще тръгна.

В най-шумния и многолюден град, в тълпите на площада
ще ида да се смеси – и ще хвърля мъката си кръстна, –
дано под милионите нозе, незнаещи пощада,
на прах да стане, вятъра да я подеме и разпръсне.

Остане ли у мене пак, ще се отправя в планините,
от най-високия и стръмен връх ще я захвърля в бездната,
като откъртен камък, в пропастта надолу запокитен,
по сипеито да се хлъзне и навеки да изчезне.

Не се ли там погуби и завърне ли се в мен отново,
в морето ще я хвърля, в най-дълбокото – да се удави...
Но не успее ли, не ме ли и тогава тя остави –
ще си я нося цял живот, додето с мене я заровят.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11728>]